

Då, GUSTAF! dyrkas du i dessa dina bygder,
Som oket aldrig tålt och slafvar aldrig födt.
När våldets throner stjelpit och flärdens minnen dött,
Står vården kvar ännu af dina värf och dygder.
Ditt namn, bland stora namn på minnets himmel stäldt,
Skall glänsa öfver oss, i tider efter tider,
Likt stjernan, som för evigt sprider
Sin klarhet öfver våra fält.

Du brann ej af begär att verdens kronor bära,
Tillfreds att lyfta din, ur vanhelgd och förakt,
Till hela storheten af en Augustisk makt
Och hela klarheten af en Augustisk ära;
Tillfreds att lyfta upp en tynande nation,
Som sitt förstöringsfrö i skakadt sköte närde,
Till samma sjelfbestånd och värde,
Hvartill du redan lyft din thron.

Om, för ditt lands försvar, du gick att lagrar fläta
Omkring den diadem, du mellan thordön bar,
Du gick ej, vådligt stor och dårligt underbar,
Att, för ditt namns triumf, ditt rikets väl förgäta.
Två äro grunderna för staters flor och makt:
Det tankens odling är och odlingen af jorden,
Och begge i vårt kalla nord
Till lif och bördighet du bragt.

Då jorden slöt sin famn, du lärde klippans åder
Att vekna för den flit, som trånar utan bröd;
Du gaf åt slöjdarn hägn, åt odlarn understöd,
Och tryggade hans hopp med sparade förråder.
Den flit, som irrade förskjuten, strand från strand,
Fick skydd af Sverges lag och fristad i dess bygder;